

Julnummer 1954

NOCTILUCA

En
God Jul
och ett
Gott Nytt År

tillönskas alla våra läsare!

NOCTILUCA

organ för konventet vid ASS.

Huvudredaktör	RALF NORDGREN
Redaktör	BO ERIKSSON
Red.sekr.	CHRISTINA LINDBERG
Red.medl.	ERNA JOHANSON EINAR BÄRLUND

Pärmbilden har ritats av Kirsti Jaatinen.

NOCTILUCA

— organ för konventet vid ÅSS

Det var vid den tiden, då firmornas julfester var undanstökade, lärarkollegiernas vitsordskonferenser likaså, och man bara väntade på att den allmänna julkommersen skulle sätta in med klingklang på Alexen och tomma plånböcker i rockfickorna. När natten var som längst hade tidningen Noctiluca en viktig uppgift. Noctiluca betyder som bekant något i stil med »ljus åt natten» och det kan sannerligen behövas också för utarbetade cives, som väntar allt annat än fröjdefulla betyg, pinade målsmän och vitsordsstinna lärare.

Enligt vad oss är bekant, är det första gången som Noctiluca utkommer i tryckt upplaga och med ett ytterst sobert och prydligt utseende. Människorna har så lätt att döma, och vi har sett, vilken kritisk inställning scolares har haft, när tidningen någongång har vågat visa sig. Vi d.v.s. redaktionen är fullkomligt medvetna om, att inte heller detta julnummer undgår kritik av mångahanda slag. Men vi har gjort så gott vi kunnat: skjut alltså icke på pianisten. I detta sammanhang bör kanske också framhållas, att bidragen till numret har inströmmat osedvanligt ymnigt tack vare vår postlåda för anonyma bidrag. Vi har trott oss förstå, att kl. V och VI visat en produktivitet, som ingalunda är vanlig för dessa klasser. Och det om något är väl ett ljus i natten.

Redaktionen vill i denna förledare rikta sig även till föräldrar och målsmän, som med aldrig slappnande intresse och iver följer sina mer eller mindre lyckade telningars färd på den törnbeströdda stigen som kallas läroverk. Vi vill tillropa dem ett glatt heja, heja för uthållighet och allvarlig strävan. Därför hoppas vi också, att detta nummer av Noctiluca skall hos dem ytterligare stärka sambandet mellan hem och skola och ge dem något av skolans atmosfär. Det finnes ingen hejd på redaktionens goda och positiva avsikter, och det är detta vi vill ha sagt i vårt julnummer.

Om någon dag kommer betyget eller som en lärare gärna uttrycker saken »skamlappen». Och nu vänder vi oss till våra kära systrar och bröder i fördömmelsen. Denna skamlapp, som du nu får, hör säkert inte till de vackraste. Kom då ihåg, att huvudsaken med betyget inte är att få det bästa, utan att ditt ärliga försök att få ett någotsånär hyggligt betyg är det viktigaste. Alltså, har du inte lyckats nu, så lyckas du säkert till våren. I varje fall har du i hela redaktionen en förståelsefull vän.

Nu är det jul igen och snön ligger vit på taken och endast tomten är — — — vaken, ja såvar det visst. Låt oss alltså vid denna kristenhetens största helg glömma alla förtretligheter och endast tänka på de dagar av vila och avspänning som väntar oss. Ty låt oss säga det först som sist, vi har nog alla behov av vila, både redaktionen, som ansträngt sig våldsamt, eleverna, föräldrarna och kanske också lärarna.

Om denna publikation visar sig vara ett länge saknat behov och om redaktionen får det hela att gå ihop, lovar vi komma igen mot vårsidan. En glad och matnyttig jul med en och annan trevlig upplevelse, men även en och annan intellektuell sysselsättning önskas alla tidningens läsare samt på sistone ett gott nytt år med bättre resultat och många goda föresatser och uppsatser.

Frid och fröjd.

Redaktionen.

Skolformen

Har skolan som institution en positiv betydelse i människans liv? I fråga om att genom studentexamen ta ett trappsteg upp mot materiell välmåga, ja. Ur uppfostringssynpunkt är skolan emellertid värdelös som en danare av själen.

Vi vet alla vad en skoldag innebär. Den består av sex mer eller mindre »viktiga» lektioner, — för studentexamen, — alla påverkade av fruktan för det som allmänt kallas »mogenhetsprov». Ordet »mogenhetsexamen» är i mitt tycke alldeles missvisande. Det är inte mogenhet det kommer an på då man skriver, utan på hur många engelska ord och historiska årtal man kan erinra sig.

Nej, skolan borde vara uppbyggd efter ett helt annat system. Den borde lära människan tänka självständigt och lära henne någonting verkligt och sant. Då skulle historien och matematiken i gymnasiet helt bortfalla. I stället skulle mer litteratur- och kulturhistoria, filosofi och psykologi införas. Historien skulle utbytas mot litteraturhistoria eller snarare studiet av olika tiders diktare, ty dikten är riktigare ifråga om idéns utveckling än historien. Historikern bör i noggrann överensstämmelse med livsförloppet följa den enskilda händelsen, såsom den utvecklar sig vid den särdeles intrasslade kedjan av grunder och följder. Men därtill kan han omöjligt känna till alla fakta, vart ögonblick förlorar han en

del av händelseförloppet och inför en falsk bild i stället. Man kan omöjligt veta vad som är falskt och vad sant. Diktaren däremot har från en bestämd sida uppfattat mänsklighetens idé, den står fast och tydligt inför hans själ. Han visar oss därför idén i sina tankar, återspeglar livet i sig självt. Därför bör den som vill lära känna mänskosläktets historia — det är väl också historikerns avsikt — vända sig till de stora diktarna.

Språkundervisningen har sin betydelse i skolan, ty genom att lära sig dikter på originalspråket kan man bättre komma underfund med diktarens tankar.

Matematiken har igen betydelse för tänkandet. Ty genom att lösa ett matematiskt problem kommer man endast till en lösning. Till den lösningen har många kommit, men ingen vidare, det finns ingen fortsättning på facit. Naturvetenskaperna försvarar sina platser på lektionsplanen. Ty naturvetenskapen skildrar materien, krafterna, livet självt, något oförklarligt som människan själv är en del av.

Min mening var inte att fördöma den nuvarande skolformen, ty jag har insett betydelsen i satsen: »de flesta är för lata för att tänka så de föredrar att döma». Men går det ändå inte att ändra på skolformen? Det viktigaste här i livet är trots allt inte en välavlönad anställning, utan själens och karaktärens danande.

Kai Simons:

Förbusad ungdom?

Ungdomen är förbusad! Detta vill man göra gällande i artiklar i tidningarna. Mera kända personer uttalar sig i denna sak mest för att ha någonting att säga för att »öppna» ögonen på allmänheten. Hur annorlunda var det inte på den gamla, goda tiden...

Man frågar sig, vad som är på tok med oss. I sanningens namn måste vi dock erkänna, att det är berättigat, att vi är föremål för kritik, felfria är vi inte. Men problemet är överdrivet!

Vi ungdomar vill hävda oss. Vi vill inte finna oss i att vara nollor, utan vill på något sätt visa att vi finns till. På framtiden ställer vi stora förhoppningar. Men det är inte riktigt lika lätt som man i början tror. Hinder efter hinder reser sig framför en på ens väg. För många kan dessa verka löjligt låga och framåt går vägen, men

för andra kan hindren betyda motgångar, grusade förhoppningar... De kanske har varit handikapade redan från början, kanske sorgliga hemförhållanden gör sitt till, men de orkar inte längre hänga med den malande strömmen framåt. De drar en mask av tillgjordhet över sig och driften att hävda sig tar helt felaktiga uttryck. Det är denna lilla minoritet, som utgör det stora problemet. Det skal, som de döljer sig i måste krossas och de behöver hjälp för att lyckas finna den väg, som leder till det för dem rätta målet.

Alla är vi olika, och därför kan man aldrig döma någon efter sig själv. Vi måste lära oss att visa förståelse för andras problem och inte alltid låta det egna jaget stå i centrum.

Stillhetens timmar

*Julen är glädje och fröjd den största på jorden
Kärlekens budskap från skyn, bringar oss människor frid
Tyst ligger världen i väntan på klockornas toner.
Mörkret en slöja av ro, skänker vår lidande jord.*

A. F.

Läs den comantiska fortsättningen på:

Sommackätlek

av Sigward Strong

(Resumé: Linda har av fadern tvingats att förlova sig med den tråkiga Anton Ax. En sommar dag rider hon ut och får syn på en spelman i skogen.)

Linda var nu blott två steg från den främmande spelmannen med de vackra mörka ögonen. Han öppnade munnen och log bländande med ett par gnistrande vita tandrader, då de plötsligt fick höra ett svagt jämmer från en buske vid sidan av vägen. Ansträngande sina krafter till det yttersta, slet Linda sin blick ur spelmannens ögon. Nu hörde de igen ett klagande i snåret och Linda och den främmande spelmannen gick sida vid sida fram till busken. Där fick de syn på den skadade mannen. Hans hår var nerblodat och ansiktet var förvridet av smärta. Trots det märkte Linda att den skadade mannen såg utländsk ut med tweedkostym, grå ögon, brunrött hår och en mustasch i samma färg. Ofrivilligt föreställde sig Linda om mustaschen skulle killa om ... men slog hastigt bort tanken. »Snälla ni. Hämta en ambulans och en doktor», bad hon spelmannen. Dragspelmannen försvann och Linda log, med djupa smilropar mot den skadade mannen. »Spik English?» frågade hon. Han log och svarade på ett för henne nästan främmande språk. Endast några ord, hurt, leg och horse, kunde hon uppfatta. Linda svarade »Yes» och log. Han såg förvånad på henne, men så log också han. Hon såg att engelsmannens — ty det var en sådan — tänder var de vackraste hon sett, hans

rufsiga hår gav henne en lust att be-grava ansiktet i det och hon upptäckte att grått var den vackraste färg hon kunde tänka sig på ögon. För att inte verka dum för engelsmannen, försökte hon komma ihåg någon glosa hon lärt sig i Spanien senaste vår. Till slut stapplade hon fram: »Habla extodes espanjola?» Han log igen och svarade på ett språk som tycktes vara italienska eller spanska. Nu var hon desperat, och i detsamma fick hon en snilleblixt: »Sprecher ni Deutsch?» Han log igen och svarade på tyska. »Förbaskade snobb», mumlade Linda på sina faders språk. Engelsmannen såg förvånad ut och utbrast: »Talar ni svenska?» — »Vad tror ni», svarade Linda giftigt och kom i detsamma ihåg hästen. Den hade hon inte sett sedan hon mött spelmannen.

Hon steg upp från marken vid engelsmannens sida och började ropa på sin ädla springare. Hon gick lockande allt längre in i skogen och vid en källa såg hon hästen. Men den var inte ensam. En man i 30-års åldern höll det fina djuret i betset och strök det sakta över den silkeslena mulen. Mannen var klädd i grönt, och då han upptäckte hästens ägarinna och gav henne en lång uppskattande blick, såg hon att också hans ögon var gröna. »Är det er häst», frågade mannen i förebrående ton och en smula skamsen medgav Linda att hon var den vårdslösa som inte tagit hand om djuret. »Fröken borde faktiskt bättre sköta om en så fin häst», sade mannen och med ett näbbigt: »Det vet jag. Förresten gör jag vad jag vill på min

JAZZNYTT

Det började med, att några jazzintresserade i skolan undrade, om deras diskussioner om Lester Young-Stan Getz, Benny Goodman och mycket annat i samma stil, inte kunde förläggas till lämpligare tidpunkter än rasterna. Alla var eniga om att man borde träffas utom skolan och få ventilerat sina åsikter om jazzen. De svenska klubbarna imponerade stort, deras förbund är mycket välordnat, så man utnämnde en s. k. kontaktman som skulle skriva till ordförande i det svenska förbundet och be om råd. Det dröjde länge, förrän det kom svar. De flesta började redan misströsta, men så en dag damp två stora kuvert ner genom kontaktmannens brevlucka. Han kontaktade de övriga och snart hölls det första mötet.

På det mötet grundades Gammelstadens Jazzklubb, den ena av Finlands två jazzklubbar. Den nya klubben har inte enbart jazz på sitt program. Också klassisk musik avlyssnas och diskuteras, men tyngdpunkten ligger ändå på jazz. Sammankomsterna är väldigt trevliga. De börjar vanligen med program som kan omfatta t. ex.

käserier, diskussioner, föredrag och frågetävlingar och så avslutas kvällarna med jam-sessions.

Det blev redan nämnt att det i vårt land bara existerar två jazzklubbar. Den ena finns i Tammerfors och den andra är Gammelstadens Jazzklubb. Det svenska förbundet meddelade om en tredje, som håller på att grundas i Fiskars, men är inte tre klubbar ändå för få för vårt relativt stora land? Se på svenskarna! De har bildat klubbar i snart sagt varje litet samhälle över hela riket. I detta fall är vikingarnas ättlingar värda att vara föredömen för oss. Man behöver inte ha förstklassiga lokaler och hundratal skivor för att kunna bilda en klubb. Det enda som fordras är intresse, och det finns säkert!

Gammelstadens Jazzklubb hjälper gärna med goda råd i starten. Kontakta kontaktmannen Bosse Eriksson, som också är ordförande, vice ordföranden Henrik Nyman eller sekr. Jackie Söderman! De är alla anträffbara i Å.S.S. och stå villigt alla grundare av jazzklubbar till tjänst.

Ben.

faders ägor», tog hon med en överlägsen blick betset ur mannens hand, svängde om på klacken och gick därifrån. Men hon kunde inte få de retsamma gröna ögonen ur tankarna, utan gick som i trance tillbaka.

Ambulansen hade redan kommit. Sjukvårdaren bad henne bryskt att hålla upp ambulansens ena dörr, som hade trasigt lås och hon lydde genast. Hon hade sett den stålblå blicken i hans ögon, hans kraftiga gestalt och blonda hår. Nu bars engelsmannen försiktigt in i bilen. Linda uppgav att

hon var utbildad sköterska och absolut borde följa med den skadade engelsmannen till lasarettet. Den unga sjukvårdaren hade ingenting att invända, så Linda band hästen vid ett träd och steg upp i ambulansen och slog sig ned på britsen mitt emot den skadade. Sjukvårdaren satte sig bredvid henne och chauffören startade bilen på den ojämna skogsstigen. Bakhjulet stötte emot en sten varvid Linda tappade balansen och i nästa ögonblick låg hon i den blonda sjukvårdarens armar.

forts i nästa nr.

Musik ur etern

Man frågar sig om ungdomens smak verkligen är sådan som den kommer till uttryck i »Ungdomens önskeskivor», ett regelbundet återkommande grammofoonprogram i radion. Eller är det kanske så, att de flesta slår in på den väg, swingpjattar och dylika suspekta individer utstakat? Det är likadant inom litteraturen. Nu för tiden läser ungdomen ingenting annat än seriemagasin, pornografiska historier och veckotidningsnoveller. En matematiskt anlagd person kommer automatiskt att ställa upp följande analogi: Sigge Stark: modern dansmusik = Goethe: Klassisk musik. Med dansmusik menar jag inte jazz, ty den kan ha något av värde att skänka en ung människa. Den kan lära vita känna negrerna, deras längtan till en bättre värld, men också deras livsglädje. Den moderna dansmusiken, utövad av t. ex. Kipparikvartetti eller Patti Page ger ingenting annat än en lättfattlig men ytterst banal melodi. Någon invänder: »Rytmen är så medryckande», någon annan säger att Nat King Cole kan sjunga så vemodigt om kärlek. »Dansmusiken ger inga problem, den hjälper till att koppla av från den grå vardagen», säger någon. Att rytmen åtminstone inte för en passiv iakttagare är medryckande, kan vem som helst förvisa sig om genom att studera sig själv en danskväll. Jag kallar inte ormandet fram över dansgolvet för »dans till medryckande rytmer». Nej, vill ni ha verkligt sprudlande takter, som får allas rytmisinne att röra sig, lyssna på t. ex. Brahms' ungerska dan-

ser. Vill ni ha djupt vemod, lyssna inte på en sockersöt crooner med sammetstunga, utan på Tjaikovskijs sjätte symfoni, »Pathetique», kärleken uttryckes ren och oförfalskad i »Svan-sjön» och de italienska mästarnas odödliga operor. Söker ni lätt musik, som hjälper er glömma skolan eller arbetet, varför inte finna den i Mozarts vackra melodier!

Knäpp på radion och lyssna på Schuberts »Der Erlkönig»! Gör det bekvämt för dig, ta av dig dina våta skor och slut ögonen! Låt tonerna välla fram ur högtalaren, lyssna, tänk inte på något, bara lyssna, och du kommer att uppfyllas av något stort och vackert. Du kommer att glömma ditt tidigare Dallapé- och Snoddasliv. Du tror mig inte, men försök ändå! Ta inte in en annan station genast efter de första tonerna, då är ditt sinne ännu uppfyllt av dansmusik. Ge Schubert en chans och lyssna vidare, och du kommer småningom att upptäcka, att du har varit i beröring med konst, med verklig konst som gör människan ädel och god.

Gör om experimentet en annan kväll och ännu en. Efter en stund med en stor klassiker, fortsätt experimentet på så sätt, att du tar in en station som ger modern dansmusik. Du kommer att märka hur tom och själlös den musik är som du nu hör.

Det lyckas säkert inte för alla att »upptäcka» den klassiska musiken. Men den som gjort det, lyckönskar jag till att ha funnit en väg till ett rikare och lyckligare liv.

*Tyst! Hör! En klockas spröda klang
igenom nattens mörker ljuder
Den dalar över slätten och försvinner
Lyssna och förnim
hur julefrid sig över nejden sänker.*

*Håll upp och lyssna även Du,
som jagad utav tidens anda
blott tanke har för timlig vinning
lyx och sinnlig fröjd,
men barnatron förskjutit och förkastat.*

*Ty genom luftens skira sfär
sig bryter tonen av en sång.
Ett buskap för den över land och rike
bän till folkens tröst
Ett bud om Ljuset, Sanningen och Livet!*

K E J.

Vi och Svensk

Skolungdomsförbundet och därtill anslutna sammanslutningar och klubbar har under höstens lopp varit föremål för bitter kritik. Det skolungdomsförbund som i dag tar hand om skolelevernas problem, fritid och intellektuella utveckling har visat sig vara föga aktivt. Visserligen har man nyligen bildat en Filmklubb, men dess verksamhet är ofullständig så länge de utlovade diskussionerna uppskjuts. Men själva idén med ett skolungdomsförbund tycks vara oklar även för dem som leder verksamheten, eller också är den alltför klar, ty en vanlig skolelev vet föga eller intet om förbundets syften och mål.

Inom förbundsledningen härskar den åsikten, att skolungdomen är hopplöst förlorad åt, låt oss kalla den, den västerländska förfallskulturen. Vid förberedelser för danser eller fester kommer det alltför tydligt fram att program av bättre kvalitet är ovälkomna eller ett onödigt bortkastande av den numera så värdefulla tiden. Vad som emellertid gör en redaktör bitter på Skolungdomsförbundet är dess organ, »Svensk Ungdom», en blaska på 16—20 sidor som tycks ha gått in för att bli ett B.B. för författare. Saken är dock mer allvarlig än löjlig, ty genom att Sv. U. fyller sina spalter med astronomiska försök till noveller, dikter och aforismer av bästa slag, utlämnas det väsentliga, det som svensk ungdom av idag borde få läsa för att kunna gå en sund utveckling till mötes. Men såsom varande ett tydligt efterblivet (Skol)ungdomsförbund är väl Sv. U:s innehåll en spegel för förbundets verksamhet och mål. Att det nu är tid för Skolungdomsförbundet

att genomgå en förändring är väl klart för var och en, eller vill någon att ungdomen skall ha ett förbund som trampar på i gamla hjulspår. Men att övertyga herrarna i förbundsstyrelsen är en annan sak, sålänge den består av våra synnerligen slentrianmässiga studenter.

För att återgå till förbundets organ kan det nämnas att studentjargongen blivit ett föredöme för skolungdoms »författarna». Roligt vore det att veta huru många lånord de använder i sitt vardagliga språkbruk. När man öppnar Sv. U:s senaste nummer (nr. 7) blir man högeligen glad åt ledarrubrikens lydelse »Vi reformeras», men (för att använda artikelförfattarens uppslagsord) den är en »apokryfisk» artikel som inte motsvarar rubrikens ordföljd. Gott råd, kasta om ordföljden och sätt frågetecken efter och artikeln vore bra. Följande två sidor har rubriken »Litterärt Forum». Där skrivs om regn och höstlov och återigen höstlov. Så nu är väl Sv. U:s lokaliteter fyllda av regntunga skyar och dalande höstlov.

Att Ingmar Pörn i sin dikt »vill sjunka in i skogens djup — och bli ett med mossan» unnar jag honom gärna.

I en »Blick utåt» ger C. v. K. en god bild av hur skolungdomarna i Sverige har det. Mera sådant. Sedan kommer det »obligatoriska». Denna gång i form av en artikel, »Männskildringen och Hemingway». Intressant, men har Hemingway någon speciell uppgift hos ungdomen? Undertecknad var tyvärr tvungen att hämta frisk luft lämnande »blaskan» åt sitt öde. Men tankarna om innehållet jagar man inte

Ungdom

så lätt bort, de stannar kvar och utlöses i apokryfiska handlingssätt. Därför tillönskas Ni, Svenska Skolungdomsförbundsledare, partilösa eller inte en God Jul, trevlig Påsk och en fridfull ålderdom.

R. N.

EBB och FLOD

Revans Vårflod har utkommit med ett jubileumsnummer. Det är klart att en 50-årig verksamhet bör firas, men hade det inte kunnat göras utan att ge ut en så ynkelig blaska? Den enda förnuftiga sidan var den sista, som kunde användas till anteckningar. Dock blir betyget inte underkänt; pappret var av god kvalitet, vilket höjer siffran till 5. Vill Revan få sitt betyg höjt till 6, skänk då det fina pappret till Damernas Värld, den har mycket intressantare saker att bjuda på, och tidningsanslaget t. ex till Frälsningsarmén.

Kära Revor! Jag är inte ledsen på er för att ni inte är gudabenådade författare som Kamraterna eller kulturskapare som Svensk Ungdom, men lyd ändå mitt råd, sträva inte mot stjärnorna när ni ändå faller ner i en grop, utan håll er till den trygga mamma Jord!

Ben.

En lärka gör ingen höst

Med krossade illusioner återvände vår skolas segerrika fotbollselva från Lovisa. Som bekant blev ju resultatet 3-2 för Lovisa. För vår del var ju H.S.I.D.-mästerskapet ett stort framsteg men vi siktade »kanske» en aning längre. De flesta känner troligen redan till hur vi skar våra lagrar så vi skall inte uppehålla oss på den punkten. Under hemresan från Lovisa fick en lång gosse i klass VII en stark »impuls», som resulterade i, att skolan uppställde ett handbollslag för fortsatta stjärnprestationer. Efter att av misstag ha stått över en match, och ivrigt uppmanade av skolans GYM-NASTIKlärare »Tusse», inföll vi i Brunakärr, där samtliga HSID-matcher spelades. Något förvånade beträdde vi den stora handbollsplanen. Av några bättre informerade individer fick vi i stora drag klart för oss spelreglerna. Trots undermålig förberedande träning kämpade vi oss igenom programmet »från första början till sista ändan» där vi också förblev. Tusses iver att bese alla matcher var nästan obegriplig, d. v. s. Lärkans matcher, men kanske vi måste förlåta honom, han tänkte ju nästan komma och bese våra fotbollsmatcher. Med nästan menar jag att han lovat komma för att »titta» på oss i matchen om finska mästerskapet, ifall vi skulle komma så högt. Tyvärr var han förhindrad att följa med till Lovisa, tyvärr också förhindrad att se »finalen.» Men handboll är ju nog mera underhållande, ifall man bese egenhändigt upptränade »fantastiskt snabba förmågor» som leker karusell med sina motspelare tills de möter något lag, som mot förmodan kan spela handboll. Tyvärr vann inte Lärkan mästerskapet i år, hur systematisk träningen än har varit. Men ASS har ju ett gott stoff att bygga på, så det är väl inte så noga med träningen, eller hur?

Tusselago.

Visan om

KUNIGUNDA

Jag är riddare av sången, och mitt vapen är gitarren
och mitt hus det är i molnen en skimrande borg.
Kompanjoner har jag tvenne, det är visan, det är narren,
ty i strupen har jag visan, i hjärtat min sorg.
Går nån till Jerusalem
kan han gärna hälsa hem,
ty se turken är farlig och slem.

Hela världen är mitt rike, och på vägen där jag lunkar
gassar solen, virvla skyar upp av kväljande damm.
Men man är i präktigt sällskap när med riddare och munkar,
med de krämare och klerker man så lusteligt går fram.
Går du till Jerusalem
skall jag gärna hälsa hem,
ty se turken är farlig och slem.

Ifrån slottet vinkar borgfrun Kunigunda glatt och bjuder:
»Kom, ack kom med dina visors fröjd och gästa vår sal.
Se, min herre Kuno är, där som stridens åska ljuder,
och för svärden falla turkar i tusental.
Han for till Jerusalem,
säg, när kommer han väl hem?
Saracenen är så farlig och slem.»

Då i salen klingar visan, Kunigundas ögon tåras,
när hon tänker på sin herre och riddare god.
Kanske kommer han i morgon, kanske när det ute våras,
när på Palestinas sand han visat sitt mod.
Går du till Jerusalem,
bed då honom strax gå hem,
ty fienden är farlig och slem.

Och när solens strålar stiga över bergens blåa toppar,
och när tuppen slår reveljen vid landsvägens rand.
Då i höjden lärkan drillar och i eken ekorn hoppa
och jag sjunger morgonpigga med gitarren i min hand:
Kom ifrån Jerusalem,
riddar Kuno skynda hem,
Kom ifrån Jeru-jerusalem.

Rurik.

VÅR FILMKLUBB

Det finns många ungdomar, som inte förstår sig på film, som inte vet vad verkligt bra film är. De går på vad för filmer som helst utan urskiljning. Eftersom filmen i vår moderna tid verkligen har en mycket framträdande plats borde någonting göras för att få ungdomen att välja sina filmer.

För att få ungdomen att göra detta har man i höst grundat »Skolungdomens Filmklubb r.f.» med Bengt Pihlström som ordförande. Varannan onsdag samlas denna filmklubb för att tillsammans se filmer, som verkligen är förtjänta av att kallas bra. Medlemsavgiften i höst var 400 mk. Någon tycker kanske att detta är i högsta laget när det gäller en skolungdomsklubb. Man bör dock räkna med att i detta pris ingår 7 filmföreställningar. Den som det roar kan ju sålunda med lätthet räkna ut vad det kostar per film och hur mycket billigare det blir, än att för 130 mk. se filmer som är rena skräpet.

Filmerna som förevisats har varit från vitt skilda perioder av filmens historia. Från stumfilmens tid har man visat en film Pudovkins »Modern». När man sett denna film, undrar man verkligen, om inte filmen förlorade i konstnärligt hänseende när ljudet infördes. Det skulle räcka tiotal år innan man kunde uppnå det stadium

Pudovskins bästa stumfilmer stod på. I och med att åskådaren måste tillgripa sin egen fantasi för att få ett riktigt grepp om handlingen, lever han själv med i filmen och den gör ett djupare intryck på honom, än om allting pumpades i honom genom både ögon och öron.

Bland andra filmer som Filmklubben förevisat kan nämnas »Arsenik och gamla spetsar», en effektfull thriller, där humor och rena skräcken blandats i väl avvägda proportioner.

Utom dessa filmförevisningar skall det ingå diskussioner i klubbens program. Diskussioner har man dock inte sett skymten av. Detta torde, enligt vad jag fått erfara, bero på, att man, genom vissa skolföreständares oförståelse (av vad skäl förstår jag inte) för klubben, icke lyckats skaffa nödvändiga lokaliteter.

Till sist en liten uppmaning till er som besöker denna klubb: Försök låta bli att prata och kritisera filmen under pågående föreställning. Ni anser kanske, att ni inte förstår filmens mening, men därför behöver ni inte störa edra kamrater. Försök i stället tänka på filmen och ni kommer att märka att ni ändå innerst inne förstår den.

by
Fats.

HÄRMED

*vill abiturienterna tacka sin klassföreståndarinna
för en oförgätlig kväll*

TACK OCH GOD JUL

VIII:orna

DX-spalten

Först litet reklam för Helsingfors Dx-club. Klubben har nu 20 medlemmar och tar gärna emot nya. Medlemsavgiften är 50 mk. i månaden, i den ingår också avgifter för klubbens tidning »ATTENTION». Klubben tillsaluhåller för medlemmarna färdigt tryckta rapportformulär. Klubbmöte hålles varannan söndag hos någon av medlemmarna, men man har hopp om att få hyra en större lokal. Intresserade bör vända sig till Tor-Henrik Ekblom, Dickursby, Äsvägen 4.

Jag lovade förklara hur man fyller i en lyssnarrapport. Det går till så här: Man söker upp en station på kortvågen (om man är nybörjare skall man börja med någon station som hörs bra) och antecknar tid och datum för vilken man hört den. Alla tider skall vara i G.M.T. som är finsk tid — 2 tim. ex.: finsk tid 12,00 = 10,00 G.M.T. Vidare skall man anteckna stationernas våglängd och frekvens, vilka man lätt kan kontrollera med World Radio Handbook. Sedan följer beteckningar för störningar som : QRM = störning av annan station, QRN = atmosfäriska störningar och NIL = störningsfritt. Beteckningar för stationens styrka är QSA₁ = alldeles svag, QSA₂ = svag, QSA₃ = ganska god, QSA₄ = god och QSA₅ = perfekt. Varierande styrka betecknas med OSB. Motsvarande beteckningar för hörbarheten är QRK₁ — QRK₅.

Som bevis på att man verkligen hört stationen nämner man ett antal programpunkter. Man skall helst lyssna på en station åtminstone en kvart för att få verifikation från den.

Alla radiostationer ger sig till känna vid ungefär varje kvart timme med t. ex. anropet: »This is Swiss Short-wave Service».

Då man fått ihop rapporten, skall man ännu sätta ut hurudan antennradio man har. Och till sist ålder, hobby, namn och adress.

Nu frågar sig kanske läsaren, vad det är för nytta med dessa rapporter.

För det första har stationen nytta av dem, då den får veta huru bra deras sändare hörs, och vad man tycker om deras program i andra delar av världen. För det andra har lyssnaren nytta av dem då han, som jag redan nämnde i förra numret, lär sig språk och geografi. Är han filatelist kan han genom Dx-ing utöka sina samlingar.

För dem som gillar jazz har bl. a. London bra program på följande våglängder:

Söndagar:	12.00	finsk tid på	31.01 m.
Måndagar:	21.30	» » »	19.85 »
Tisdagar:	22.15	» » »	31.55 »
Onsdagar:	12.30	» » »	19.85 »
	23.45	» » »	31.55 »
Torsdagar:	09.30	» » »	25.53 »
Lördagar:	11.45	» » »	19.85 »

I nästa nummer fortsätter DX-spalten med tips om goda stationer.

K. B.

Fyran dansar

När man kommit upp till fyran är man som bekant väldigt fullvuxen — det tycker förstår inte femman och sexan och dedär andra gamlingarna, men det tycker vi, och om ni inte tror oss, så fråga ettan eller tvåan.

Snedsprång brukar vara de första stegen när man kommit till de vuxnas skara — med det menar vi dans naturligtvis, eller vad tänkte ni? Det påstås, att konsten att dansa bara består i att dra undan fötterna så snabbt, att andra inte hinner trampa på dem, sa Bettan och Nuppan och jag tänkte att det väl inte var någonting, vi har va-

nan inne av fyrans pojkar som min-sann använder sina fötter till en hel del annat än att sparka fotboll...

Fyllda av drömmar om att bli bal-lens drottning tågade vi alla tre till dansskolan med tusenfemhundra mark som vi avlockat våra ganska motsträ-viga föräldrar. När vi överlevt den första lektionen och mörbultade vack-lade hem, upptäckte vi, att det inte alls var så enkelt som folk tror att dra undan fötterna — man kunde vara säker på att nån annan hittat på att placera dem på precis samma ställe. Hela vi bestod bara av FÖTTER och ändå var det ingenting mot pojkarnas apostlahästar — dom hade minst num-mer sextitre i skor och dom var över-allt där de inte skulle vara. Nuppans föräldrar, som, ibland försöker vara förnäma, sa att publiken i dansskolan var blandad, men vi tyckte det var en fin blandning, där var mycket mera pojkar, så de var tvungna att dansa med oss antingen de ville eller inte. Skinnknuttajackor doftar inte något vidare förstås, men vi hade försett oss med Mousons Lavendel (det är se-naste modet ifall ni inte vet det), fast inte kan vi påstå att det hjälpte.

Finskis och mattis och några till, som alltid säger att vi är lata, skulle nog få andra tankar om vår flit ifall de sett med vilket tålamod och in-tresse vi har genomlidit alla lärdomar i dansskolan. Jumpis är den enda som förstår oss, och aj—aj vad pojkarna grimaserar dystert när de blir tvungna att släpa omkring oss i jumpsalen.

Några av dem dök upp i danssko-lan när vi redan blivit så skickliga att vi inte kolliderade mera än sådär femton gången i minuten, och det var HÄRRRLIGT att se att dom inte alls var så OVANPÅ längre. Inte för att vi kände varandra förstås, dom var ju N-y-b-ö-r-j-a-r-e.

Vi är i alla fall inte längre så säkra på att vi blir några baldrottningar, men det är inte så noga förresten, för inte lär det finnas några BAL-KUNGAR heller i vår skola. Eller finns det???

»Samba».

Gymnastikfesten

Skolans konvent anordnade den 21/11 en gymnastikfest, dit också för-äldrarna inbjudits.

Konventets ordförande inledde festen med att hälsa gästerna välkomna och förklarade varför denna fest hölls. Konventet var i ekonomisk knipa, denna kväll torde ha i hög grad upphjälpt finanserna, ty till festen ha-de infunnit sig ett hundratal perso-ner.

En liten flicka läste förtjänstfullt upp en dikt och så var man framme vid de minsta flickornas gymnastik-uppvisning. Den kom att etsa sig fast i minnet som en av kvällens topp-punkter. Mag. Lindholm är värd ett tack för ett synnerligen välinövat pro-gram.

Sedan följde en parodi på antikt romerskt umgängesliv, en pjäs på tre korta akter. De unga skådespelarna hade ingen rekvisita att tala om, men skilde sig hedersamt från uppgiften. En annan programpunkt som vi inte lätt skall glömma var skolans »lill-kantors» tolkning av Chopin. Den unge musikern utvecklas i rask takt, inom några år har vi honom som en av Finlands ledande unga pianister.

De små pojkarnas gymnastik verka-de litet lam, men var inte direkt då-lig. Pojkarna tycktes ha olika uppfatt-ningar om rytmen, både med ackom-panjemang och sinsemellan, men de-ras pyramidformationer var bra.

Kvällens clou nåddes i tre litet stör-re flickors gymnastikuppvisningar fö-re och efter pausen. Uppvisningen ut-fördes synnerligen graciöst och plas-tiskt och att flickorna dessutom var söta, gjorde att publiken satt nästan förtrollad. Recenten för sin del var så bedårad så han inte hade någon be-hållning av den kanske något malpla-cerade filmförevisningen som avsluta-de kvällen.

Vi får hoppas att konventets spar-gris blev mätt, men inte så mätt att den inte arrangerar fler fester i sam-ma stil, ty denna blev synnerligen lyckad och manar till en snabb re-pris.

N. O.

OY **Frans Forsström** AB

Skolmaterialhandel

Annegatan 6

Rekommenderas

Kvarten använder

Du naturligtvis

till ett besök i

Åggelby Handel

RESERVERAD